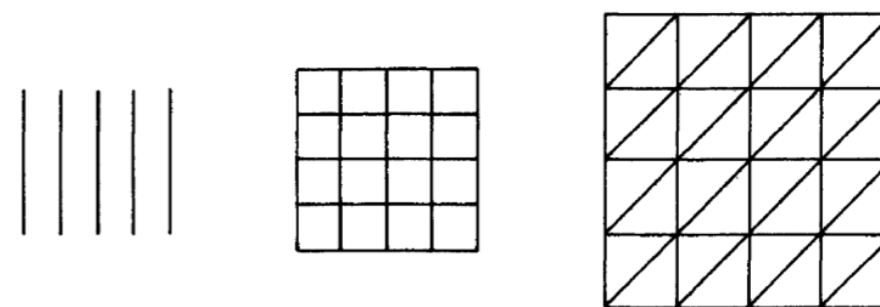


Thomas Magnusson
Det röda och andra färger
19 mars- 10 april



Färger och figurer. Till Thomas Magnussons 'Det röda och andra färger' av Cecilia Sjöholm

Vad är färg? Vad det än är, skriver René Descartes i regel nummer tolv i det vetenskapliga traktatet *Regulae*, så måste man gå med på detta: färgen har en utsträckning i rummet, och den har en form. Eller på franska: den har "figure." Därför gör han ett experiment. Han ritar färgernas "figurer" — vitt, blått, rött — såhär:



Men man skulle kunna skapa helt andra figurer, skriver han också. Descartes översatte också musikaliska toner till liknande figurer. Översättningarna är ett slags notationer. De är abstrakta, men hänför sig till en sinnlig verklighet. Vi kan inte bara se figuren — "vi kan röra vid den." Detta gåtfulla påstående handlar om att färgernas inte bara hör till en "mental" verklighet — de hör till en verklighet av djup, tyngd och rymd. De kan kanske abstraheras och översättas till diagram. Men i sin oändlighet kan de aldrig helt preciseras. Färgernas undflyende kropp låter sig ändå anas, vilka tecken vi än använder för att hänvisa till denna mångfald.

Men man vända på resonemanget? Kan figurer också bli till färg? Eller med andra ord, är det också så att vi i färgernas sinnliga mångfald också kan erinras om ett slags abstraktion, ett eget språk?

Thomas Magnussons målningar ställer oss inför den frågan. De är sinnliga, djupa, utsträckta, men samtidigt, med sina tunna trådar, ett slags omvända abstraktioner, ett slags "figurer". Lika grundade som de är i sin verklighet, lika enkelt hänvisar de till en annan dimension, av spröda tecken. I spänningen mellan dessa dimensioner, av tunt och mättat, abstrakt och sinnligt, finner de sin plats i rummet — för att citera Descartes, sin plats *res extensa*.